

Poets of European Period (A.D. 1600-A.D. 1946)

ஐரோப்பியர் காலப்புலவர்கள்
(கி.பி.1600 – கி.பி.1946)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1926>

படிக்காசுப்புலவர் (கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டு)

படிக்காசுப்புலவர் தொண்டைமண்டலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய புலவர்களுள் ஒருவராவார். இவர் பொற்களத்தூர் என்று முன்னர் வழங்கி இக்காலத்தில் தென்களத்தூர் என வழங்கும் ஊரில் செங்குந்தர் மரபில்வந்த சைவசமயத்தவர். இவரது காலம் கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பர். இவருடைய இயற்பெயர் இன்னதென்று அறியப்படவில்லை. இவர் தென்னாட்டில் பல திருத்தலங்களை வழிபட்டுச் சென்றபோது தில்லையில் நடராசப்பெருமானை வழிபட்டபின் சிவகாமிஅம்மையாரைத் தம் வறுமையின் காரணமாக, 'பால்கொடுத்தாய் மதவேளுக்கு மூவர் பயப்படச்செங்கோல்கொடுத்தன்னையே யெனக்கேதுங் கொடுத்திலையே' என வருந்திப் பாடியபோது ஐந்து பொற்காசுகளைப் பஞ்சாக்கரப்படியில் பெற்றதனால் படிக்காசுப்புலவர் எனப் பெயர்பெற்றார் என்பர். இப்புலவர் திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகரிடம் இலக்கண இலக்கியக்கல்வி பெற்றவர். இவர் இயற்றியனவாகக் கருதப்படும் பெரும்பாலான பாடல்கள் பொருள்வேண்டிப் பாடியனவாகவே உள்ளன. அப்பாடல்களே புலவரின் வறுமைப்பிணிபோக்கப் பெரிதும் உதவியதாகத் தெரிகின்றன. இவரது 'பெற்றாள் ஒரு பிள்ளை' என்று தொடங்கும் பாடலைக்கேட்ட வல்லமாதநகர் வள்ளல் களைத்தி பூபதி, இவருக்குப் பசுவும் கன்றும் கொடுத்துச்சிறப்பித்தார். பரிசில் பெற்றபுலவர், 'வழிமேல் விழிவைத்து' என்ற பாடலில் காளத்தி பூபதியைப் போற்றிப்பாடுகிறார். புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ள வைத்தூர் என்னும் ஊரையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளையும் ஆண்ட சிவந்தெழுந்த பல்லவரையும் திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்தமாதைத்திரு

வேங்கடேச ஐயரும் அரியலூர் மழவரங்க பூபனும் கோயம்புத்தூரை அடுத்த கவசை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தமாக்காளி மன்றாடியும் இவர்தம் பாடல்களைப்போற்றிப் பரிசில் வழங்கியவர்களாவர். மாவண்டூரில் பெருஞ்செல்வந்தராக விளங்கிய கத்தாசி முதலியார்புதல்வர் கறும்பமுதலியார் கேட்டதற்கிணங்கத் தொண்டைமண்டலசதகம் பாடிய படிக்காசுப்புலவருக்குப் பல்லக்கும் விருதும்வழங்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் தம் தம்பியருடன் புலவரை அப்பல்லக்கில் வைத்துச் சமந்தும் சிறப்பித்தார். இவர் சேது நாட்டரசன் கிழவன் சேதுபதி என்னும் இரகுநாத சேதுபதி மீது 'மூவேந்தரும் மற்றும் சங்கமும் போய்' என்ற பாடலைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றதோடு சிலகாலம் அவ்வரசனின் அவைப்புலவராகவும் இருந்தார்; சிவகங்கை அரசன் திருமலைத்தேவன், இவர் மீது பொறாமைகொண்டு புலவரைக் 'கிளிக்கூட்டுச்' சிறையிலடைக்க 'நாட்டில் சிறந்த திருமலை' என்னும் பாடலைப்பாடி, அவனை மகிழ்வித்துப் பரிசிலும்பெற்றார்; கீழக்கரையில் வாழ்ந்த சீதக்காதி என்னும் வள்ளலின் கொடைச்சிறப்பைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; இறுதியாகப் பல ஊர்களைக் கடந்து தருமபுரம் வந்தடைந்த படிக்காசுப்புலவர் தருமபுர ஆதினகர்த்தர் திருநாவுக்கரசு தேசிகரிடத்தில் சந்நியாசம் பெற்றார். இவர் அங்கு பலகாலம் சிவப்பணி புரிந்து இறைவனடி சேர்ந்தார். சிவந்தெழுந்த பல்லவனுலா, சிவத்தெழுந்த பல்லவன் பிள்ளைத்தமிழ், உமைபாகர்பதிகம், பாம்பலங்காரர் வருக்கக்கோவை, தொண்டைமண்டலசதகம், தண்டலையார்சதகம், புள்ளிருக்குவேளூர்க்கலம்பகம் என்னும் நூல்களும் பலவகைத் தனிப்பாடல் திரட்டில் காணப்படும் பாடல்களும் இவரால் பாடப்பெற்றதாகும் (பரிமணம், 2009:966). இன்றைய பொன்விளைந்த களத்தூரில் (அன்றைய பொற்களந்தையில்) வாழ்ந்த பாடிக்காசுப்புலவர் வல்லை காளத்தி முதலியாரை அணுகித் தன் வறுமையைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டி ஒருபாடலைப் பாடினார்,

பெற்றாள் ஒருபிள்ளை என்மனை யாட்டி

அப்பிள்ளைக்குப்பால்

பற்றாது கஞ்சிகுடிக்கும் தரமல்ல பால் இரக்கச்
 சிற்றாளும் இல்லை இவ்வெல் லாவருத் தமும் தீ ரவொரு
 கற்றா தரவல் லையோ வல்லைமா நகர்க் காளத்தியே

என்ற பாடலைப் பாடி பசுவினைப் பரிசாக வேண்டி நிற்க,
 காளத்தியார் தந்த அப்பரிசின் காரணமாக,

வழிமேல் விழிவைத்து வாடாமல் என்மனை யானை

மற்றோர்

பழியாமல் பிள்ளையும் பாலென்று அழாமல்

பகீரெனுஞ்சொல்

மொழியாமல் என்னை வரவிட் டபாவிமுசித்துச் சதை

கழியாமல் ஆஅளித் தாய்வல்ல மாநகர்க்கா ளத்தியே

என்னும் பாடலையும் பாடிக் காளத்தியார் புகழை உலகில்
 என்றும் நிலவச்செய்துள்ளார் (இராமமூர்த்தி,2013:68).

பள்ளிகொண்டான்பிள்ளை நூற்றாண்டு

(கி.பி.19-ஆம்

வைணவப்புலவர்கள் பெரும்பாலும் பிரபந்தம்
 பயில்வதிலும் அதன்விரிவுரைகள் பயில்வதிலும் ஆர்வம்
 காட்டுவர். அவர்கள் நூல்கள் இயற்றும் புலமைபெற்றிருப்பினும்
 புராணமோ, காவியமோ, சிற்றிலக்கியமோ இயற்றுவதில்லை.
 இந்தமுறைக்கு விலக்காகச் சில புலவர்கள் வைணவநூல்கள்
 பயின்றதோடு புதியஇலக்கியங்களையும் புனைந்துள்ளனர்.
 அத்தகைய புலவர்களுள் தலைசிறந்தவர்
 பள்ளிகொண்டான்பிள்ளை. இப்புலவர் சமயப்போராட்டங்களில்
 ஈடுபடாமல் அமைதியாக இருந்து இருபத்தொரு நூல்கள்
 இயற்றியுள்ளார். இப்புலவர் கடந்தநூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.
 இப்புலவர் கருணிகர் குலத்திற் பிறந்தவர். இவரின் தந்தையார்
 பெயர் நாராயணபிள்ளை. இந்த வரலாற்றுண்மையினைக்
 'கருணிகர் நற்குய விளக்காய் ஒளிர் நாராயணக்குரிசில் கவனச்

செய்த ததுப்பயனே உதித்து' என இவர் நூலில் காணப்படும் சிறப்புப்பாயிரம் உணர்த்துகிறது. சென்னைப்புரசையில் பிறந்த இப்புலவர் புரசைஅட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார்பால் தமிழ்இலக்கண இலக்கியம் பயின்றார். இறைவன் திருவருளையடைய வேண்டுமானால் ஆச்சாரியன் திருவருளை முன்பு பெறுதல் வேண்டும். அம்முறையைப் பின்பற்றிய பள்ளிகொண்டான்பிள்ளை காஞ்சிபுரம் இராமானுசர் என்பவர்பால் தீட்சை பெற்றுக்கொண்டார். இவர் தென்கலை வைணவர்; ஆகையால் இவரது மாணவரான மாமுனியின் திருவடிகளில் நான்மணிமாலை புனைந்தார். இந்நூல் இவரது சமயக்கொள்கைகளை நன்கு உணர்த்துகிறது. உலகமும் உயிர்களும் இறைவனுக்கு உடல் என்பது வைணவசமயத்தின் சிறந்தகொள்கையாகும். இக்கொள்கையை, 'அலகிலா அண்டமும் அவற்றுள் உறைதரும் உலைவு இலா உயிர்களும் உடலமாக் கொண்டோன்' என்று மணவாளமாமுனிகள் நான்மணி மாலையில் விளக்குகின்றார். பள்ளி கொண்டான்பிள்ளை ஆழ்வார்கள்பாலும் ஆச்சாரியர்கள்பாலும் பிராட்டியின்பாலும் திருமால்பாலும் மிக்க பக்தியுடையவர். இவர் ஆழ்வார்கள் மேல் பேரன்பு கொண்டவர். அத்தன்மையை இவர் இயற்றிய முதலாழ்வார்கள் மும்மணிக்கோவையும் நம்மாழ்வார் நான்மணிமாலையும் கோதைநாயகித்தாயார் மாலையும் சிறப்பாக விளக்கும். இவர் பிராட்டியின்பாலும் பெருமாள்பாலும் கொண்ட ஈடுபாட்டை வேதவல்லித்தாயார் மாலையும் அலர்மேல்மங்கைத்தாயார் மாலையும் கனகவல்லித் தாயார் மாலையும், பார்த்தசாரதிப்பெருமாள் மாலையும் வீரராகவப்பெருமாள் மாலையும் எனும் நூல்கள் விளக்குகின்றன (பரிமணம், 2009: 215-216).

நல்லாப்பிள்ளை (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

நல்லாப்பிள்ளை கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இவர் தொண்டைநாட்டு முதலம்பேடு எனும் ஊரினர். செங்காட்டு வீரராகவரெட்டியாரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்தைப்

பாடினார் என்பர். வில்லிப்புத்தூராரின் பாடல்களை இடைப்பெய்து வியாசபாரதத்தை முற்றிலும் அடியொற்றி இவர் பாரதநூலைப் பாடிமுடித்துள்ளார். வியாசர், வில்லிப்புத்தூரார் இருவர் தம் நூல் அமைப்பினையும் இந்நூலிற் காணலாம். நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் அளவாற் பெரியது. அது பதினெட்டுப் பருவங்களையும் 131 சருக்கங்களையும் 13, பாடல்களையும் கொண்டது. வில்லிப்புத்தூரார் பாரதத்தைவிடப் பத்தாயிரத்துக்கும் மிகுதியான பாடல்களைப் அது பெற்றுள்ளது. வில்லிப்புத்தூரார் பாடாது விடுத்த எட்டுப்பருவங்களைச் சேர்த்து அவர் பதினெட்டுப் பருவங்களாகப் பாடியுள்ளார். வில்லிப்புத்தூரார் பாடாது விடுத்த வியாச பாரதக்கிளைக்கதைகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் விரித்துப்பாடியுள்ளார் (பரிமணம், 2009:369 - 370).

சிறுமணவூர் முனிசாமி முதலியார் (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த தமிழறிஞர்; தொண்டைநாட்டில் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சிறுமணவூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். இவருடைய ஆசிரியர் திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை. இவர் நூலாசிரியராக மட்டுமன்றி நூல் வெளியீட்டாளராகவும் விளங்கியவர். இவர் எழுதி வெளியிட்டநூல்கள் அனைத்தும் மக்கள்நடுவே பெரிய அளவில் வரவேற்பைப் பெற்றவைகளாகும். இவர்தம் நூல்களுள் அனுபோக வைத்தியம், சிவ மகாமந்திரம், நாரதர்கலகம், வைத்திய இரத்தினாகரம், பிரபஞ்சோற்பத்தி, மூலிகை மர்மம், நவக்கிரகமந்திரம், நவகண்டஆரூடம், சோதிடவிளக்க சிந்தாமணி முதலியவைகள் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். இசைவாணர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டும் பாடப்பட்டும் வரும் 'மானாட மழுவாட' எனத் தொடங்கும் பாடல் இடம்பெற்ற நடராசர் பத்து இவருடைய புலமைத்திறத்தைப் புலப்படுத்தும் சிறந்த ஒரு நூலாகும் (பரிமணம், 2008:32).

மோசூர் முனிசாமி முதலியார் (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர். இவர் தொண்டைநாட்டிலுள்ள மோசூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். சிறந்த தமிழ்ப்புலமையும் ஆழ்ந்த சைவப்பற்றும் கொண்ட இவர், தொண்டைநாட்டுத் தலங்கள் அனைத்துக்கும் சென்றுவணங்கி அவற்றைப் போற்றிப்பாடியுள்ளார். அப்பாடல்களைத் திருப்பதித் தோத்திரக்கோவை என்னும் பெயரில் தொகுத்து இவருடைய நண்பர் பொன்னுச்சாமி முதலியார் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் சிந்து பாடுவதிலும் அந்தாதி பாடுவதிலும் வல்லவர். இவர் ஏறத்தாழ ஐம்பது நூல்கள் எழுதியுள்ளார் (பரிமணம், 2008:32).

விசாகப்பெருமானையர்(கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் திருத்தணிகை கந்தப்பையர் என்பாரின் மகனாவர். இவர் தம்பியார் சரவணப்பெருமான் ஐயர். தந்தையாரும் மக்களும் பெரும்புலவர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள். இவர்களுக்குப்பின் வந்தவர்களும் புலமை நலம்கொண்டு விளங்கினர். விசாகப் பெருமானையர் வீரசைவ மரபினர். இவர்காலம் கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவர் தந்தையாரிடம் கற்றதுடன் இயற்றமிழாசிரியர் முகவை இராமானுசக் கவிராயரிடமும் கல்விபயின்றார். இந்நாளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகமாக விளங்கும் கல்விநிலையம் அந்நாளில் சகலகலா சாத்திர சாலையாக விளங்கியது. அதில் இவர் தலைமைத் தமிழ்ப்புலவராக விளங்கினார். சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவற்றில் பெரும்புலமையும் பாவன்மையும் உரைவரையும் திறமும் கற்பிக்கும் தேர்ச்சியும் ஒருங்கமைந்த இவர் செய்துள்ள இலக்கணத்தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலக்கணச்சுருக்க வினாவிடை, பாலபோத இலக்கணம், யாப்பிலக்கண வினாவிடை, அணியிலக்கண வினாவிடை, நன்னூல் காண்டிகையுரை என்பவை இவர் எழுதி அச்சிட்ட நூல்களாகும். மேலும் கல்விப்பயன், திருக்கோவையார் உரை என்பனவும் இவரியற்றிய நூல்களாகும். வின்கலோ என்பார்

தொகுத்த தமிழகராதிக்கு இவர் பேருதவி புரிந்துள்ளார். இவர் இலக்கணச் சுருக்கவினாவிடையை கி.பி.1828-இல் வெளியிட்டார். திருக்கோவையார் உரையை கி.பி.1897-இல் வெளியிட்டார் (பரிமணம்,2008:475).

வேலாயுத முதலியார் (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

வேலாயுதமுதலியார் இராமலிங்கஅடிகளாரின் முக்கிய சீடர்களுள் ஒருவராவார்; தமிழ்ப்புலமையும் தெய்வஅருளும் பெற்றமுதலியார் தொண்டைநாட்டு ஈக்காட்டுக் கோட்டத்தில் உள்ள தொழுவூர் சிறுகடல் என்னும் சிற்றூரில் கி.பி.1832-ஆம் ஆண்டு ஆகசுட்டுத் திங்களில் செங்கல்வராயன், ஏலவார் குழலியம்மை ஆகியோருக்கு மகவாகத் தோன்றினார். இவர் இராமலிங்கவள்ளலாரிடம் தாம் எழுதிய பாடல்களை ஏட்டுச்சுவடியிலிருந்து எடுத்துவந்து சங்கப்பாடல்கள் என்று கூறியபோது வள்ளலார் அப்பாடல்களைப் படித்து அப்பாடல்களில் குறைகள் உள்ளமையைச் சுட்டிக்காட்டி அவை சங்கப்பாடல்களாக இருக்கமுடியாது என்றார். வேலாயுதமுதலியார் தம் தவறை ஒத்துக்கொண்டு வள்ளலாரைக் குருவாக ஏற்று இலக்கணஅறிவையும் ஆன்மிகக்கல்வியையும் கற்றுத்தேர்ந்தார். திருவருட்பா வெளியிடும் அருளாளர்களுள் ஒருவராக முதலியார் விளங்கினார். இவர் இராமலிங்கஅடிகளாரின் பாக்கள் அருட்பாக்களே எனும் கருத்து மக்களிடம் நிலைபெற அருந்தொண்டாற்றினார்; தமது தமிழ்ப்புலமையால் அறுபது நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் இவர் மார்க்கண்ட தேவர்புராணவசனம், பெரியபுராணவசனம், திருத்தணிகைக் கலம்பகம், போசராசவரலாறு முதலியவைகள் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். இவருக்குப் பெரும்புலவர், உபயகலாநிதி போன்ற பட்டங்கள் தமிழ்ச் சான்றோர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. பெருந்தமிழ்ப்புலவராக வாழ்ந்த வேலாயுதமுதலியார் தம் ஐம்பத்தேழாம் வயதில் கி.பி.1889-ஆம் ஆண்டு காலமானார் (பரிமணம்,2008:664 - 665).

குணவீர பண்டிதர்

இவர் தொண்டைநாட்டின் சிங்களப்பேட்டைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள களந்தை என்னும் ஊரினர். இவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர். இவர் வாமநாதபுரம் என்னும் தென்மயிலையில் வாழ்ந்த தன்னுடைய ஆசிரியர் நேமிநாத சுவாமிகள் பெயரில் நேமிநாதம் என்னும் நூல் செய்தார். வெண்பாப்பாட்டியல் என்னும் இவரது நூல் வச்சணந்தி மாலை என இவருடைய ஆசிரியர் வச்சணந்தி முனிவர் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. இவர் திரிபுவனச் சோழன் என்னும் குலோத்துங்க சோழனுடைய காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் வரிகள் காட்டும்:

சின்னூல் உரைத்த குணவீர

பண்டிதன் சேர்பதியும்

அன்னூ புரத்திரு வன்னமின்னு

ஏதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.65).

வீமநாதபண்டிதர்

இவர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள முந்திய புழற்கோட்டத்தில் இலம்பூர் என்னும் ஊரில் கங்காகுலத்தின் தென்னவராயர் மரபில் தோன்றியவர். அருட்செல்வம், பொருட்செல்வம் இரண்டையும் பெற்றுப்புகழோடு வாழ்ந்தகுடும்பத்தில் பிறந்த இவர் உரிய பருவத்தில் கல்விகற்றார்; சில ஆண்டுகளில் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டிலும் மிகுந்த புலமைபெற்றுச் சிவதீட்சையும் பெற்றார். இவர் இரு மொழிகளிலுமுள்ள பொதுநூல்களையும் சைவசமயநூல்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து மெய்ப்பொருள் சிவபெருமானே என்று தெளிந்தார். இவருடைய பக்தியையும் புலமையையும் அறிந்த குருக்களும் மதுரைநகரத்தாரும் இவரை நேரில்அழைத்து, நீர் இத்தலபுராணமாகிய வடமொழிக் கடம்பவன மான்மியத்தைக் கற்றோர் ஏத்தும் வண்ணம் தமிழிலே பாடவேண்டு எனக்

கேட்டுக்கொண்டனர். வீமநாத பண்டிதரும் அவ்வேண்டுகோளை ஏற்று மதுரையில் தங்கியிருந்து சொக்கநாதப்பெருமானின் திருவருளை நினைந்து தமிழாற் பாடத்தொடங்கிக் கடம்பவன புராணம் என்னும் பெயரிட்டு முடித்தார். அந்நூல் 11 அத்தியாங்களைக் கொண்டது. அந்நூலின் இலீலா சங்கிரக அத்தியாத்தில் மதுரைத்தல விசேடமும் புறத்தொட்டி நின்மாலியத்தீர்த்தம் அகற்றும் பல வியாதிகளும் சிவபெருமானுக்கு உரியனவாகிய திருநீறு, அக்குமணி, ஐந்தெழுத்து முதலியனவும் சிவநாமம், சிவநோன்பு, சிவபுண்ணியம், சிவபுராணம், சிவத்துரோகம், சிவபூசை, குருமகத்துவம் ஆகியனவும் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் பிரதோடம், பிரதோடநோன்பு, பிரதோடவிரதோத்தியாபனம் போன்றனவும் குருமகத்துவம், வீடரிலக்கணம், சிவனடியாரிலக்கணம், துறவியாரிலக்கணம், அகேசுவர வடிவம் ஆகியனவும் பேசப்படுகின்றது. அப்புராணம் பாயிரத்தோடு 1094 விருத்தங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இலீலா சங்கிரக அத்தியாத்தின் தொடக்கத்தில் சிவபெருமான் புரிந்த 64 திருவிளையாடல்கள் 64 பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன (பரிமணம், 2008:561 - 562).

களப்பாளன் (எ) வள்ளல் நெற்குன்ற வாணர் (இவர் வள்ளல் மற்றும் புலவர் ஆவார்)

யாருடைய தூண்டுதல் இல்லாமல் உள்ளத்தில் தோன்றிய உணர்வாலே, பூக்களில் சிறந்த தாமரை மலர்போல சொற்களில் இனிமையான சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அடிமடங்கி வந்து பொருள்தரும் சொல்லணியாகத் திருப்புகலூர் அந்தாதி என்ற நூலைக் கலித்துறையில் (யாப்பில்) களப்பாளன் என்னும் பெயரைக் கொண்ட நெற்குன்ற வாண முதலியார் பாடினார். அவ்வாறு வளர்க்க வேண்டியவர்கள் புகழை மென்மேலும் வளர்ப்பதும் தொண்டைமண்டலமே ஆகும் என்பதை,

கிளப்பார் கிளப்ப வடிமடக்

காகக் கெழுமியசொல்ல

அளப்பா மதுரத்துடன்பூக்

கமலம்என்று ஆய்ந்தெடுத்த

களப்பாள நெற்குன்ற

வாணனந் தாதிக்கலித்துறையே

வளப்பார் புகழைவளர்ப்பிக்கு

மாற்றொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.26)

என்ற பாடல்வழி காட்டுகிறது. களப்பாளன் (எ) வள்ளல் நெற்குன்ற வாணர் வரலாறு: இவர் தொண்டைநாட்டில் நெற்குன்றம் என்னும் ஊரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர். களப்பாளன் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட கல்வித்திறம் மிக்க வள்ளல் நெற்குன்ற வாணன். இவர் தன்னுடைய செல்வம் முழுவதையும் இரப்பவர்க்கு ஈந்து வறியவராய் ஆன காலத்திலும் இவரிடம் பரிசு பெறவந்த அம்பிகாளி என்னும் புலவருக்காகப் போத்தன் என்பவனிடம் தான் அடிமைத்தொழில் செய்து பெற்ற செல்வத்தைத் தந்து மகிழ்ந்தார். இவர் தான் அடிமையாகிய நிலையினைத் தன்னுடைய துணைவிக்கு,

கற்கும் கவிவல்லை அந்தணர்கோள் அம்பிதாளிக்கியாம்

விற்கும் பரிசினம் ஆகிவிட் டோம்வட வேங்கடமும்

பொற்குன் றமும்புகழ் கங்கா நதியும் பொதிய மும்போல்

நெற்குன் றமும்நம் மரபும்எந் நாளும் நிலை நிற்கவே

என்ற கவிதையினை எழுதி அனுப்பித் தெரிவித்துள்ளார். இவர் குடிமக்களிடமிருந்து தாம் பெற்ற வரிப்பணத்தையும் இரவலர்க்கு ஈந்து அரசனுக்கும் கடனாளியானார். அதனால் இவர் தொண்டை நாட்டரசனால் நாடு கடத்தப்பட்டார். நாடு கடத்தப்பட்ட முதலியார் அப்பர், வீடுபேறடைந்த திருப்புகலூரில் வாழ்ந்த கோமளம் என்னும் மாதின் ஆதரவால் அவள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி,

வளப்பாடு இலாத எருக்கும் இதழி மலரும்என்பர்

உளப்பாடு உறைபுகல் ஊரருக்கு ஆதலின் ஓதி மிக்கோர்

தளப்பாடு இதுதமிழ்க்கு என்னினும் சாற்றுவுன்

சந்திரன்சொல்

களப்பாளன் நெற்குன்ற வாணன் அந்தாதிக்க

கலித்துறையே

என்ற அவையடக்கப் பாடலுடன் தொடங்கித் திருப்புகலூர் அந்தாதி என்னும் சிற்றிலக்கிய நூலைப் பாடினார். கோமளம் என்னும் அப்பெண்ணிடம் பெற்ற செல்வத்தை நாடு திரும்பியவுடன் தொண்டைமானிடம் கொடுத்துக் கடன் முழுவதையும் தீர்க்க நெற்குன்றவாண முதலியாரின் திறன் அறிந்த மன்னன் அப்பொருளை அவரிடமே திருப்பி அளித்து அவரை என்றும்போல் இரவலருக்கு ஈந்து இன்புறச் செய்தான் (இராமமூர்த்தி, 2013:37 – 38).

புலவர் கழைக்கூத்தியார் (பெண்பால் புலவர்)

பாகோடு ஒன்றுகின்ற இனிமையான சொல்லை உடைய தன்னுடைய மனைவியைப் பார்த்திருந்ததால் பாண்டிய மன்னன் தன் அவையில் ஆடிய கழைக்கூத்தியின் உச்சக்கட்ட வித்தையைப் பார்க்காமல் இருந்துவிட்டான். மன்னன் கழைக்கூத்தியை மீண்டும் அவ்வாட்டத்தை ஆடுமாறு பணிக்க, அவ்வாட்டத்தின் கடுமைக்கும் அரசனின் ஆணைக்கும் பயந்த அவள் தன்னுடைய உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளத் துணிந்தாள். அந்நிலையில் துன்புறுகிற மெல்லிய இடையை உடைய அக்கழைக்கூத்தி மலையின் உச்சியில் உயிர்விடத் துணிந்தபோது, தமிழ்ப்பற்றுடைய புயல் கோட்டத்தில் வாழ்ந்த அயன்றைச் சடையன் என்னும் வள்ளல்மேல் மாகுன்று அனைய என்னும் பாமாலையைப் பாடிச் சென்றாள். இங்ஙனம் பாண்டியன் அவையில் இருந்து கொண்டு தொண்டைநாட்டு வள்ளலின் சிறப்பினை நினைத்துக் கூறிய அக்கழைக்கூத்தியின் பாடலும் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்ததே ஆகும் என்பதைப் பின்வரும் பாட்டுக் காட்டுகிறது:

பாகொன்று சொல்லியைப் பார்த்தமை

யால்அன்று பாண்டியன்முன்
 ஓகின்ற சிற்றிடை வேழம்பக்
 கூத்தி கொடிவரையிற்
 சாகின்ற போது தமிழ்ச்சேர்
 அயன்றைச் சடையன்றன்மேன்
 மாகுன்று எனச் சொன்ன பாமாலை
 உந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.32).

அநாரியப்ப முதலியார்

அநாரியப்ப முதலியார் என்னும் வேளாளர் தொண்டை நாட்டில் செங்கற்பட்டு வட்டத்தில் உள்ள வாயல் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த கும்ப முதலியாரின் திருமகன் ஆவார். இவர் ஒரு புலவருக்குத் தன்னைவிற்றுப் புகழ் கொண்டார். இவரும் ஒரு சிறந்த தமிழ்ப்புலவர். இவர் உறத்தூர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த வேதியர் ஒருவரிடம் தமிழ்கற்க சென்று அவரால் சிங்கராயனுக்கு விற்கப்பட்டவர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் கூறுகிறது:

மிண்டாரை வெல்லும் வளர்சிங்க
 ராயன் விலை கொடுப்பத்
 தண்டமிழ் மேகம் உறத்தூரில்
 வேதியன் றானும் விற்பக்
 கொண்டவன் பின்சென்று மண்டலத்து
 ஏபுகழ் கொண்டபிரான்
 வண்டமிழ்க் கம்ப னைதாரி
 யுந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.51).

புரிசைக்கிழார்

புரிசைக்கிழார் தொண்டைநாட்டில் உள்ள புரிசை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். இவர் முதுமொழிக்காஞ்சி என்னும் நூலினை இயற்றியவர் என்பதைப் பின்வரும் பாட்டுக் காட்டும்:

ஊரார் மலிபுலி யூர்க்கோட்ட

முதுமொழிக் காஞ்சிசொற்ற

வாரார் புரிசைக் கிழவோனும்

வாழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.66).

தமிழக வரலாற்றைச் சான்றோர் பெருமக்கள் பன்னிரு நிலங்கள், மண்டலங்கள், அரசர்கள், காலங்கள், இலக்கியங்கள் எனப் பல கூறுகளில் வகைப்படுத்தியும் பாகுபாடு செய்தும் பிரித்தும் வைத்துள்ளனர் என்பது வரலாற்று உண்மையாகும். முதலாவது சங்ககாலம் கி.மு.500 - கி.பி.200 என்றும் இரண்டாவது சங்கம் மருவிய காலம் கி.பி.200 - கி.பி. 500 என்றும் மூன்றாவது பல்லவர் காலம் கி.பி.600 - கி.பி.900 என்றும் நான்காவது சோழர் காலம் கி.பி.900 - கி.பி.1200 என்றும் ஐந்தாவது நாயக்கர் காலம் கி.பி.1200 - கி.பி.1600 என்றும் ஆறாவது ஐரோப்பியர் காலம் கி.பி.1600 - கி.பி.1946 என்றும் ஏழாவது தற்காலத் தமிழகரசுக்காலம் கி.பி.1947 - கி.பி.2017 என்றும் சான்றோர்கள் பிரித்து வைத்துள்ளதன் அடிப்படையில், இங்கு தொண்டைமண்டலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சேரமண்டலப் புலவர்கள், சோழமண்டலப் புலவர்கள், பாண்டியமண்டலப் புலவர்கள், கொங்குமண்டலப் புலவர்கள் என ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் உரிய புலவர் பெருமக்களின் வரலாற்றைச் சான்றோர் பெருமக்கள் தொகுத்துக் கூறியுள்ளனர். அதுபோலவே இங்கு தொண்டைமண்டலத்திற்குரிய புலவர் பெருமக்களின் வரலாறு தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.